

peccato ruant illi quos custodiunt, quorum tamen saluti sollicite invigilant. Ad quartum dicendum, quod mali cognoscent omnia bona quae fecerunt; & ex hoc non minuetur eorum dolor, sed magis augebitur, quia maximus est dolor multa bona perdidisse: propter quod Boetius dicit in II. de Consol. (prosp. xlv.) quod summum infortunii genus est fuisse felicem.

SOLUTIO II.

Ad secundam quaestionem dicendum, quod in ultimo & communi iudicio oportet quod divina iustitia omnibus evidenter appareat; quod nunc in plerisque latet. Sententia autem condemnans, vel praemians iusta esse non potest, nisi secundum merita, vel demerita proferatur: & ideo sicut oportet quod iudex, & assessor iudicis merita causae cognoscat, ad hoc quod iustam sententiam proferat; ita oportet ad hoc quod iusta sententia appareat, quod omnibus sententiam cognoscentibus merita innotescant. Unde quia sicut cuilibet nota erit sua praemiatio, & sua damnatio, ita & omnibus aliis innotescet; oportet quod sicut quilibet sua merita, vel demerita reducat ad memoriam, ita etiam & aliena ejus cognitioni subiaceant. Et haec est probabilior, & communior opinio, quamvis Magister contrarium dicat in littera, scilicet quod peccata quae sunt per poenitentiam deleta, in iudicio aliis non patebunt. Sed ex hoc sequitur quod nec etiam poenitentia de peccatis illis (1) perfecta cognoscetur, in quo multum detraheretur Sanctorum gloriae, & laudi divinae, qui tam misericorditer Sanctos suos liberabit.

Ad primum ergo dicendum, quod omnia merita praecedentia, vel demerita facient aliquam quantitatem in gloria, vel miseria hominis resurgentis, ut ex dictis patet: & ideo ex exterioribus visis poterunt cuncta in conscientia videri, & praecipue divina virtute ad hoc operante, ut sententia iudicis iusta appareat omnibus.

Ad secundum dicendum, quod merita, vel demerita poterunt aliis ostendi in suis effectibus, ut ex dictis patet, vel etiam in seipsis per divinam virtutem, quamvis ad hoc virtus intellectus creati non sufficiat.

Ad tertium dicendum, quod publicatio peccatorum ad ignominiam peccantis est effectus negligentiae quae committitur in omissione confessionis; sed quod peccata Sanctorum revelantur, non poterit eis esse in erubescentiam, vel verecundiam, sicut nec Mariae Magdalene est in confusionem quod peccata sua in Ecclesia publice recitantur: quia verecundia est timor ingloriationis, ut dicit Damascenus (de Fid. orth. Lib. II. cap. xv.) qui in beatis esse non poterit. Sed talis publicatio erit eis ad magnam gloriam propter poenitentiam quam fecerunt, sicut & confessor approbat eum qui magna scelera fortiter confitetur. Dicuntur autem peccata esse deleta, quia Deus non videt ea ad puniendum.

Ad quartum dicendum, quod ex hoc quod peccator aliorum peccata inspiciet, in nullo sua confusio minuetur; sed magis augebitur, (2) in alieno vituperio suum vituperium magis perpendens. Quod

(1) Nicolai perfecte. (2) Nicolai: dum in alieno vituperio suum vituperium magis perpendet. (3) Textus: non irrationabiliter.

enim ex tali causa confusio minuetur, convenit ex hoc quod verecundia respicit aestimationem hominum, quae ex consuetudine redditur levior; sed tunc confusio respicit aestimationem Dei, quae est secundum veritatem de quolibet peccato, sive sit unius tantum, sive multorum.

SOLUTIO III.

Ad tertiam quaestionem dicendum, quod circa hoc est duplex opinio.

Quidam enim dicunt, quod omnia merita, vel demerita simul aliquis videbit, sua, & aliena, in instanti: quod quidem de beatis facile credi potest, quia omnia in uno videbunt, & sic non est inconveniens quod simul plura videant; sed in damnatis, quorum intellectus non est elevatus ut possit Deum videre, & in eo omnia alia, est magis difficile.

Et ideo alii dicunt, quod mali simul omnia videbunt in genere sua peccata; & hoc sufficit ad accusationem illam quae debet esse in iudicio, vel absolutionem: non autem videbunt simul omnia descendendo ad singularia. Sed hoc etiam non videtur consonum dictis Augustini XX. de Civ. Dei, cap. xiv. qui dicit, quod omnia mentis intuitu enumerabuntur: quod autem in genere cognoscitur, non enumeratur.

Unde potest eligi media via, quod singula considerabunt, non tamen in instanti, sed in tempore brevissimo, divina virtute ad hoc adjuvante: & hoc est quod Augustinus dicit ibidem, quod mira celeritate enumerabuntur. Nec hoc est impossibile: quia in quolibet parvo tempore sunt infinita instantia in potentia.

Et per hoc patet responsio ad utramque partem.

EXPOSITIO TEXTUS.

In jussu, & in voce Archangeli, & in tuba Dei descendet de caelo. Potest per haec tria idem significari, ut illa vox dicatur jussus quantum ad virtutem, quia ei corpora mortuorum obediunt; vox Archangeli, id est Christi, qui est Princeps Angelorum, quantum ad dignitatem proferentis: tuba quantum ad evidentiam. Vel jussus refertur ad causam principalem, scilicet divinam virtutem, cui obediunt omnia; vox Archangeli ad ministerium Angelorum; sed tuba ad operationem hominis Christi: haec enim tria in resurrectione operabuntur.

Unde (1) rationabiliter putari potest, peccata hic per poenitentiam deleta, & deleta, illic etiam regi aliis. Sustinendo Magistrum potest dici, quod peccata iustorum non venient in notitiam ut peccata, sed ut dimissa: sic enim considerationi cujuslibet occurrunt. Unde ex hoc non sequitur confusio, sed gloria. Dicuntur autem regi, in quantum Deus ea non videt ad puniendum, sicut exponit Glossa (Augustini) super illud Psal. xxxi. Beati quorum remissa sunt iniquitates, &c.

Contra vero scribens ad Marcellam Hieronymus testari videtur. Quidam dicunt, quod Hieronymus non dixit hoc asserendo, sed opinionem cujusdam Graeci recitando.

DIS-

(1) Nicolai: dum in alieno vituperio suum vituperium magis perpendet.

DISTINCTIO XLIV.

De aetate, & statura resurgentium.

Solent autem nonnulli percontari, & querere, an in eadem aetate, & statura corporis omnes resurrecturi sint. Quidam putaverunt omnes resurrecturos secundum mensuram aetatis, & staturae Christi, ideo quia Apostolus ait (Ephes. iv. 12.), Donec occurramus omnes in virum perfectum in mensuram aetatis plenitudinis Christi. Sed his verbis non eadem resurgentibus assignatur statura, sed aetas. Omnes enim in eadem aetate resurgent in qua Christus mortuus est, & resurrexit, cujuscumque aetatis mortui fuerint. Virum autem posuit, non ut distingueret sexum, sed ut significaret perfectionem virium, quam tunc habebunt; sed non omnes eandem staturam corporis obtinebunt. Unde Augustinus (Lib. XXII. de Civ. Dei cap. xv.) Non ait, In mensuram corporis, vel staturae, sed aetatis, quia unusquisque suam recipiet mensuram corporis, quam vel habuit in juventute, etiam si senex obiit, vel fuerat habiturus, si ante est defunctus. Aetas vero erit illa ad quam pervenit Christus, scilicet juvenilis; ut circa triginta annos. Triginta enim datum annorum & trium mensium erat aetas Christi, in qua mortuus est, & resurrexit. Non est autem fas dicere, quod in resurrectione accedat corpori magnitudo, quam nec habuit (1) hic, nec erat habiturus diu vivendo; nec majora corpora redigenda sunt ad modum dominici corporis. Periret enim multum de illis corporibus, cum nec periturus sit capillus, ut ait Dominus (Luc. xxi. 18.), Capillus de capite vestro non peribit.

Quod resurget quidquid fuit de substantia, & natura corporis, & in eadem parte corporis.

NON (2) enim perit Deo terrena materies, de qua mortalium creatur caro; sed in quemlibet pulverem cineremve solvatur, in quoslibet alios, aurasque diffugiat, & quamcumque aliorum corporum substantiam, vel in ipsa elementa vertatur, in quorumcumque animalium, vel hominum cibum, carnemque muetur, illi animae in puncto temporis (3) redibit quae illam carnem primum, ut homo fieret, cresceret, viveret, animavit. Ipsa ergo terrena materies, quae discedente anima fit cadaver, non ita in resurrectione reparabitur, ut ea quae dilabuntur, & in alias atque alias rerum species vertuntur, quamvis ad corpus redeant, unde dilapsa sunt, ad easdem quoque corporis partes ubi fuerunt, redire necesse sit. Alioquin si capillis redit quod tam crebra tonsura detraxit, si unguibus quod toties dempsit exsectio, immoderata, & indecens cogitantibus resurrectionem carnis, & ideo non credentibus occurrit (4) infirmitas. Sed quemadmodum si statua cujuslibet solubilis metalli igne liqueceret, vel contereretur in pulverem, vel confunderetur in masam, & eam vellet artifex rursus ex illius materia, & quantitate separare, nihil interesset ad ejus integritatem, quae particula materiae cui membro staturae redderetur, dum tamen totum ex quo constituta fuerat, restituta resumeret; ita Deus mirabilis, atque ineffabilis artifex de toto quo caro nostra extiterat, eam mirabili celeritate restituet: nec aliquid artinebit ad ejus reintegrationem: utrum capilli ad capillos redeant, & ungues ad ungues, an quidquid eorum perierat, muetur in carnem, & in partes alias revocetur, curante artificis providentia ne quid indecens fiat. Indecorum quippe, aliquid ibi non erit, sed quidquid futurum est, hoc decebit: quia nec futurum est, si non decebit. Ex Augustino in Enchirid. cap. LXXXVIII.

Quod Sancti sine omni deformitate resurgent.

HOC autem in corporibus Sanctorum intelligendum est, de quibus consequenter adjungit (Augustinus ibid. cap. xci.) Resurgent ergo Sanctorum corpora sine ullo vitio, sine ulla deformitate, sicut sine ulla corruptione, onere, difficultate; in quibus tanta facilitas, quanta felicitas erit, propter quod & spiritalia dicta sunt, cum proculdubio corpora sint futura, non spiritus. Ex his apparet quod una erit aetas omnium resurgentium, scilicet juvenilis, statura vero diversa, scilicet quam quisque habuerit in juvenili aetate, vel erat habiturus, si ante est defunctus. Nec de substantia qua hominis caro creatur, aliquid peribit, sed omnium particularum ante dispersarum collectione reintegrabitur naturalis substantia corporis: Sanctorumque corpora sine omni vitio fulgida sicut sol resurgent, praecisus cunctis deformitatibus quas hic habuerunt.

Si mali tunc habeant quas hic habuerunt deformitates.

DE reprobis autem quaeri solet, an cum deformitatibus hic habitis resurgant. Hoc autem Augustinus non asserit, sed dubium relinquit, ita inquit (in Enchirid. cap. xcii.) Quicumque ab illa partitionis massa quae per Adam facta est, non liberantur per Christum, resurgent quidem etiam ipsi unusquisque cum sua carne, sed ut cum diabolo, ejusque angelis puniantur. Utrum vero ipsi cum vitiis, & deformitatibus suorum corporum resurgant, quaecumque in eis gestarunt, inquirendo laborare quid opus est? Non enim fatigare nos debet incerta eorum habitudo, vel pulchritudo quorum erit certa, & sempiterna damnatio. Ecce non diffinit, an tunc habeant deformitates quas hic habuerunt reproborum corpora.

Quia non consumuntur corpora quae tunc ardebunt.

SI vero quaeritur de corporibus malorum, quomodo in igne ardeant, & non consumantur, Augustinus (de Civ. Dei Lib. XXI. cap. 111. variis exemplis adruit, & sempiternis ignibus ea ardere, & non consumi.

(1) Al. deest hic. (2) Nicolai. Ponit etiam in Enchiridio cap. LXXXVIII. Non enim &c. (3) Nicolai reddit, ut Augustini textus. Supple Deus. (4) Al. infirmitas.

sumi illa combustione, sicut animus, cuius presentia corpus vivit, & dolorem pati potest, & mori non potest. Hoc enim erit tunc in corporibus damnatorum quod nunc esse scimus in animis omnium.

Si daemones corporali igne cremantur.

Quari etiam solet, an daemones corporali igne ardeant. Ad quod Augustinus respondens ait, (de Civit. Dei Lib. XX. cap. x.) „Cur non dicamus, quamvis miris, veris tamen modis etiam spiritus incorporeos posse poena corporalis ignis affligi; si spiritus hominum, etiam ipsi incorporei, & nunc potuerunt includi corporalibus membris, & tunc poterunt corporum suorum vinculis insolubiliter alligari? Gehenna illa quae stagnum ignis, & sulphuris dicta est, corporeus ignis erit, & cruciabit damnatorum corpora, hominum, vel daemorum, sed solida hominum, aerea daemorum: unus enim utrisque ignis erit, ut Veritas ait. De quo igne si quaeritur qualis, vel ubi sit, Augustinus sic respondit (ibid. cap. xvi.) „Ignis aeternus cuiusmodi sit, & in qua mundi, vel rerum parte futurus sit, hominem scire arbitror neminem, nisi forte cui Spiritus divinus ostendit.“

Si animae sine corporibus sentiunt ignem corporalem.

CUM autem constet animas igne materiali in corporibus cruciandas, quaeri solet, an interim ante resurrectionem corporum animae defunctorum reproborum materiali igne cremantur. De hoc Julianus Tolletanae Ecclesiae Episcopus, Gregorii dicta secutus, ita scripsit. (a) „Si viventis hominis incorporeus spiritus tenetur in corpore, cur non post mortem etiam corporeo igne tenetur? Teneri autem per ignem spiritum dicimus, ut in tormentis ignis sit, videndo, atque sentiendo.“ Quod autem non solum videndo, sed etiam experiendo anima ignis tormentum patitur, ex Evangelio colligitur, ubi Veritatis voce dives mortuus dicitur in inferno sepultus; cuius anima quod in igne teneatur, insinuat, cum Abraham deprecatur dicens (Luc. xvi. 24.) „Mitte Lazarum, ut iningat extremum digiti sui in aquam, ut refrigeret linguam meam: quia crucior in hac flamma.“ Dum ergo peccatorum divitem damnatum in ignibus Veritas prohibet, quis sapiens reproborum animas teneri ignibus neget? Praecipue cum humanam animam corporis similitudinem habere doceat Augustinus ita inquit (super Gen. ad litteram Lib. XII. cap. xxxi. 11.) „Profiteri animam habere posse similitudinem corporis, & corporalium omnino membrorum quisquis renuit, potest negare animam esse quae in somnis videt vel ambulare se, vel sedere, vel huc atque illuc gressu, vel etiam volatu ferri. Hoc (1) enim sine quadam similitudine corporis non fit. Proinde si hanc similitudinem etiam apud inferos gerit, non corporalem, sed corpori similem; ita etiam in locis videtur esse non corporalibus, sed corporalium similibus sive in requie, sive in doloribus.“ In Cassiani etiam voluminibus legitur, (b) quod non sint otiosae, neque nihil sentiant, cum dives ille in inferno se flamma cruciari clamet. Unde probatur animas defunctorum non solum suis sensibus non privari, sed nec istis affectibus, scilicet spe, tristitia, gaudio, ac metu carere; & ex his quae sibi in illo generali examine reservantur, eas quidem jam incipere praegustare.

De abortivis foetibus, & monstris.

Illud etiam investigare oportet, si abortivi foetus, & monstra resurgent, & qualia. De quo Augustinus ita ait (in Enchirid. cap. lxxxv.) „Occurrit de abortivis foetibus quaestio, qui jam nati sunt in uteris matrum, sed non ita ut iam possint renasci. Si enim resurrecturos eos dixerimus, de his qui iam formati sunt, tolerari potest utcumque quod dicitur. Informes vero quis non proclivius perire arbitretur, sicut semina quae concepta simul non fuerunt? Scrupulose quidem inter doctores quaeri ac disputari potest, quando incipit homo in utero vivere, an sit quadam vita occulta quae nondum in motibus viventis appareat. Negare enim vixisse puerperia, quae ideo membratim exsecantur, ut eliciantur ex uteris praegnantium, nec matres etiam, si mortuae ibi relinquuntur, occidant, impudenter nimia videtur. Ex quo autem incipit homo vivere, ex illo utique jam mori potest. Mortuus vero, ubicumque illi potuit mors evenire, quomodo ad resurrectionem non pertineat, reperire nequeo. Neque enim & monstra quae nascuntur, & vivunt, quantumlibet cito moriantur, aut resurrectura negabuntur, aut ita resurrectura credenda sunt, sed potius correcta eorum, emendataque natura. Absit enim ut illum bimembrem quem nuper natum in oriente fratres (2) fidelissimi, qui eum viderunt, retulerunt, & (3) Sanctus Hieronymus scriptum reliquit, & unum hominem duplicem, ac non potius duos (quod futurum erat, si gemini nascerentur) resurrecturos aestimemus. Ita & caetera quae nimia deformitate monstra dicuntur, ad humanae naturae figuram in resurrectione ne revocabuntur.

DIVISIOTEXTUS.

Postquam determinavit Magister de conditionibus resurrectionis, hic determinat de conditionibus resurgentium: & dividit in partes duas. In prima parte determinat de conditionibus resurgentium qui ad perfectionem humanae naturae pervenerunt, in se-

cunda de conditionibus illorum qui in presenti vita praedicta perfectione caruerunt, scilicet de abortivis foetibus, ibi: *Illud etiam investigare oportet &c.* Prima in duas. In prima determinat conditiones resurgentium beatorum; in secunda conditiones malorum, ibi: *De reprobis autem quaeri solet &c.* Prima in tres. In prima determinat resurgentium aetatem, & staturam; in secunda corporum integritatem, ibi: *Non*

(1) *Al. deest enim.* (2) *Al. fidelium.* (3) *Augustinus: Sanctae memoriae Hieronymus Presbyter. Sump-*

Est autem ex Hieronymi epist. cxxxii. ad Vitalem.
Ex Edit. P. NICOL. (a) Nimirum in tractatu qui prognosticon inscribitur Lib. II. cap. xvii. Tom. IX. Bibliotheca PP. ubi Gregorium expresse citat. Sumpsum autem est ex Lib. IV. Dialogorum cap. xxix.

(b) Collat. i. cap. xiv. ubi paulo plenius.

enim perit Deo terrena materies; in tertia eorum gloriam, ibi: *Hoc autem in corporibus Sanctorum intelligentum est.*

De reprobis autem quaeri solet, an cum deformitibus hic habitis resurgunt. Hic determinat conditiones reproborum: & primo quantum ad reprobationem naturae; secundo quantum ad passionem poenae, ibi: *Si vero quaeritur de corporibus malorum quomodo in igne ardeant, & non consumantur, Augustinus variis exemplis adstruit.* Et circa hoc duo facit. Primo ostendit quomodo corpora reproborum poterunt poenam pati; secundo ostendit idem de spiritibus damnatorum, ibi: *Quaeri etiam solet, an daemones corporali igne ardeant.* Et circa hoc duo facit. Primo ostendit quomodo spiritus daemorum sunt passibiles ab igne corporali. Secundo ostendit idem de spiritibus damnatorum hominum, ibi: *Cum autem constet animas igne materiali in corporibus cruciandas, quaeri solet &c.*

QUÆSTIO I.

HIC est triplex quaestio circa conditionem resurgentium. Prima de his quae communiter ad bonos, & malos pertinent. Secunda de his quae pertinent tantum ad bonos. Tertia de his quae spectant tantum ad malos.

Circa primum quaeruntur tria.
Primo. De identitate resurgentium.
Secundo. De integritate corporum.
Tertio. De qualitate ipsorum.

ARTICULUS I.

Utrum idem corpus anima resumatur in resurrectione.

1. **A**D primum sic proceditur. Videtur quod non idem corpus anima resumatur in resurrectione. I. Corinth. xv. 37. *Non corpus quod futurum est, seminans, sed nudum granum.* Sed Apostolus ibi comparat mortem seminanti, & resurrectionem pullulationi. Ergo non idem corpus quod per mortem deponitur, in resurrectione resumitur.

2. Praeterea. Cuilibet formae aptatur materia secundum suam conditionem, & similiter cuilibet agenti instrumentum. Sed corpus comparatur ad animam sicut materia ad formam, & instrumentum ad agentem. Cum ergo anima in resurrectione non sit ejusdem conditionis sicut modo est: quia vel transferetur totaliter in coelestem vitam, cui inhaesit vivens in mundo, vel deprimeretur in brutalem, si brutaliter vixit in hoc mundo: videtur quod non resumatur idem corpus, sed vel coeleste, vel brutale.

3. Praeterea. Corpus humanum usque ad elementa post mortem resolvitur, ut supra dictum est. Sed illa partes elementorum in quas corpus humanum resolutum est, non conveniunt cum corpore humano quod in ea resolutum est, nisi in materia prima, quomodo quaelibet aliae elementum partes cum praedicto corpore conveniunt. Si autem ex aliis partibus elementorum corpus formaretur, non diceretur, idem numero. Ergo nec si ex illis partibus repararetur corpus, erit numero idem.

4. Praeterea. Impossibile est esse idem numero cuius partes essentiales sunt aliae numero. Sed forma mixta, quae est pars essentialis corporis humani, sicut forma ejus, non poterit eadem resumatur. Ergo corpus non

In IV. Sent. Tom. V.

(1) *In Vulgata deest Salvatorem.* (2) *Forte quod.*

erit idem numero. Probatio mediae. Illud enim quod penitus cedit in non ens, non potest idem numero resumatur; quod patet ex hoc, quia non potest esse idem numero cuius est esse diversum. Sed esse interruptum, quod est actus entis, est diversum, sicut quilibet alius actus interruptus. Sed forma mixtionis penitus cedit in non ens per mortem, cum sit forma corporalis, & similiter qualitates contrariae ex quibus fit mixtio. Ergo forma mixtionis non redit eadem numero.

Sed contra est quod dicit Job xix. 26. *In carne mea videbo Deum (1) Salvatorem meum.* Loquitur autem de visione post resurrectionem: quod patet ex hoc quod praecedit: *In novissimo die de terra resurrecturus sum.* Ergo idem numero corpus resurget.

Praeterea. Sicut Damascenus dicit in IV. Lib. cap. xxviii. *resurrectio est ejus (2), qui cecidit, secunda resurrectio.* Sed hoc corpus quod nunc gerimus, per mortem cecidit. Ergo idem numero resurget.

QUÆSTIUNCULA II.

1. **U**terius. Videtur quod non sit idem numero homo qui resurget. Sicut enim dicit Philosophus II. de generatione (text. xlv.) *quaecumque habent speciem corruptibilem motam, non reiterantur eadem numero.* Sed talis est substantia hominis secundum praesentem statum. Ergo post mutationem mortis non potest reiterari idem numero.

2. Praeterea. Ubi est alia & alia humanitas, non est idem homo numero: unde Sortes, & Plato sunt duo homines, & non unus homo, quia alia est humanitas utriusque. Sed alia est humanitas hominis resurgentis ab ea quam nunc habet. Ergo non est idem homo numero. Media potest probari dupliciter. Primo, quia humanitas quae est forma totius, non est forma, & substantia, sicut anima, sed est forma tantum: huiusmodi autem formae penitus cedunt in non ens; & sic non possunt reiterari. Secundo, quia humanitas resultat ex conjunctione partium; sed non potest eadem numero conjunctio resumatur quae prius fuit, quia iteratio identitatis opponitur. Iteratio enim numerum importat, identitatis autem unitatem, quae se non comparantur. In resurrectione autem conjunctio iteratur. Ergo non est eadem conjunctio, & sic nec eadem humanitas, nec idem homo.

3. Praeterea. Unus homo non est, si est plura animalia. Ergo si non est idem animal, non est unus numero homo. Sed ubi non est idem sensus, non est idem animal: quia animal diffinitur per sensum primum, scilicet tactum, ut patet II. de Anima, text. xvii. & xxvii. Sensus autem cum non maneat in anima separata, ut quidam dicunt, non possunt idem numero resumatur. Ergo in resurrectione non erit homo resurgens idem animal in numero, & sic nec idem homo.

4. Praeterea. Materia statuae principalior est in statua quam materia hominis in homine: quia artificialia tota sunt in genere substantiae ex materia, sed naturalia ex forma, ut patet per Philosophum in II. Phys. text. xxi. & Commentator idem dicit in II. de Anima. Sed si statua ex eodem aere reficiatur, non est eadem numero. Ergo multo minus, si homo ex eisdem pulveribus reficiatur, non erit idem homo numero.

Sed contra est quod dicitur Job xix. 27. *Quem vi-*

Dd